

**Van:** [REDACTED]  
**Verzonden:** woensdag 8 oktober 2025 09:38  
**Aan:** Doetinchem-POB-Gemeente Doetinchem <gemeente@doetinchem.nl>  
**Onderwerp:** Bezorgde inwoner over woningnood, voorrangsregels en oneerlijke verdeling

Geachte burgemeester en leden van de gemeenteraad,

Ik richt mij tot u als inwoner van Doetinchem die met groeiende frustratie kijkt naar de woningmarkt en het beleid rondom huisvesting binnen onze gemeente.

Recent zag ik een woning aan de J.F. Kennedylaan met bijna 1700 reacties. Dat is niet normaal meer. Het zegt alles over de hopeloze situatie waarin veel inwoners verkeren. Jongeren, starters en gezinnen uit Doetinchem zelf maken nauwelijks nog kans op een betaalbare woning, en zelfs via loting is het inmiddels een kwestie van geluk in plaats van rechtvaardigheid.

Wat ik moeilijk te begrijpen vind, is dat er binnen onze gemeente wel ruimte wordt gemaakt voor de bouw van een AZC, terwijl diezelfde locaties ook gebruikt hadden kunnen worden om Doetinchemmers te helpen die al jaren wachten op een huis. Bovendien krijgen asielzoekers straks opnieuw voorrang op de woningmarkt, waardoor de druk voor lokale inwoners alleen maar verder toeneemt. Dit is één van de redenen waarom zoveel mensen in Doetinchem zich tegen een AZC keren — niet uit haat of onbegrip, maar uit pure frustratie over het oneerlijke systeem.

Daarnaast wil ik graag een breder punt aankaarten over het beleid in Nederland als geheel.

Om naar Nederland te komen, moeten vluchtelingen vaak vier of vijf veilige landen doorkruisen. Als iemand écht bescherming zoekt, zou hij of zij in het eerste veilige land al geholpen willen worden. Waarom komt men dan helemaal hierheen, terwijl onze eigen inwoners steeds meer in de knel komen?

Tot slot wil ik het hebben over de financiële ongelijkheid die steeds duidelijker voelbaar wordt.

- Wie een huis kan kopen, wordt beloond met hypotheekrenteaftrek.
- Wie een laag inkomen heeft, krijgt toeslagen en tegemoetkomingen.

Maar mensen met een middeninkomen en een huurwoning — zoals ik, mijn vriendin en onze dochter — vallen tussen wal en schip. We werken hard, dragen bij, maar krijgen niets terug. En eerlijk gezegd: soms lijkt het alsof niet werken meer loont dan werken.

Ik vraag u om deze signalen serieus te nemen. Niet om te klagen, maar omdat er steeds meer gewone werkende mensen zijn die zich niet meer gehoord voelen. Mensen die willen bouwen aan hun toekomst, maar vastlopen in een systeem dat niet langer eerlijk voelt.

Ik zou ook graag persoonlijk met iemand van de gemeente of de raad in gesprek gaan over deze situatie, om mijn ervaring toe te lichten en mee te denken over mogelijke oplossingen.

Met vriendelijke groet,

[REDACTED]  
[REDACTED]  
[REDACTED]  
[REDACTED]